

кълнатъ, както по-рано, тѣ весело си разказваха били и небили случки все около веселбитѣ въ тайната стаичка. Да бѣше по-рано, дѣдо Недко можеше да обърне внимание, да се поразвесели самъ и дори да се възгордѣе отъ тая тревога, която подигаше между женитѣ, подобно на нѣкой соколъ, врѣхлетѣлъ между лѣстовички. Но той нищо не виждаше и нищо не забѣлѣзваше сега. Вървѣше си изъ улицата все тѣй разсѣяно и бавно, прѣгърбенъ, свитъ, съ сжщо такива безцвѣтни и зацапани дрехи, каквато бѣше земята наоколо му. Отгорѣ на всичко това, той куцаше по-силно отъ всѣкога, полюляваше се и съ мжка влачеше нозѣтъ си, като прѣбитъ.

Неусѣтно той бѣше стигналъ до черковната ограда. Тежкитѣ порти се отвориха прѣдъ него и на прага се показва попъ Стефанъ. Бѣлата му брада бѣше разсипана върху гърдитѣ му, лицето му бѣше блѣдно, очитѣ му, скрити подъ надвисналитѣ вѣжди, гледаха замислено и скръбно. Въ Люляково не обичаха твърдѣ младия попъ Доча, ржководителя на дружеството. Той бѣше ученъ, наистина, трудолюбивъ и енергиченъ, но — и голѣмъ скжперникъ и сребролюбецъ. За попъ Стефана никой не можеше да каже лоша дума. Той бѣше истински божи служителъ, човѣкъ съ непорочно минало, съ добро сърце и съ добродѣтели, каквито вече рѣдко се срѣщаха. Обичаха го и го уважаваха всички. Старъ и съ разколебано здраве, той бѣше прѣстаналъ да служи, стоеше си повече въ кжщи, но всѣкога, когато биваше по-добрѣ, излизаше и позаобикаляше къмъ черквата.

Прѣдъ внушителния видъ на този старецъ дѣдо Недко неволно се смути. Тѣ бѣха роднина, при това стари и близки приятели. Отъ тия бѣли коси полѣхваха спомени за друго врѣме и за другъ животъ. Дѣдо Недко се развълнува, забърза колкото можеше, повдигна калпака си и цѣлуна треперящата дѣсница на попа.

— Благослови, отче! — каза той радостно. — Добъръ день! Добъръ день!